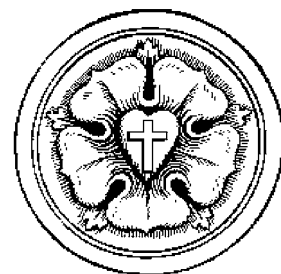

Kapernaum

A Somogy-Zalai Evangélikus Egyházmegye lapja

2014. év 1. szám

Húsvét

„A mi áldott Krisztusunk úgy gyötrődik érettünk, mint egy szegény bűnös halandó. Isteni természetét le teszi, vigasztalás nélkül szűkölködik. S ez jó alkalom az ördögnek, hogy még közelebről és keményebben támadjon reá, mint bármikor azelőtt. ...

Ezt a szenvedést emberi nyelv ki nem beszélheti. Felülhalad az minden emberi értelmet és elgondolást.

Csak azt tudjuk, hogy a mi történt, érettünk történt. Érettünk kellett a Krisztusnak mindeneknél szörnyűbb halálusát megvívnia.”

(Luther Márton: Jer, örvendjünk keresztyének)

Krisztus szenvedése és halála a keresztyén ember legnagyobb örömét rejti magában. Ezt a szenvedést teljesíti ki a feltámadás. Vajon tudunk-e örülni igazán? Na, nem egy-egy pillanatra, hanem életmódszerűen. Hiszen a keresztyén ember szabadsága adja az alapot ennek a boldogságnak a megéléséhez.

Mostani számunkban a Húsvét ünnepe utáni vasárnapok témáját járjuk körül, hogy átélhessük ezeken keresztül is Isten szeretetének beteljesedett valóságát.

Most induljunk az üres sírtól pünkösdi várakozással!

Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!

Ezzel az őskeresztyén húsvéti köszöntéssel kívánunk minden kedves olvasónknak igazi öröms húsvéti ünnepeket és jó olvasást!

Koczor György szerkesztő

III. csurgói „napközis” gitár tábor,

melyre minden érdeklődőt várunk szeretettel.

A tábor, július 7-től július 12-ig tart.

Távolabbról érkezőknek szállást, ellátást kérésre tudunk biztosítani.

Érdeklődni **Györgyi Zsoltnál:**

06 20 824-8635 telefonszámon vagy **zsolt.gyorgyi@lutheran** e-mail címen.

Várjuk a gyülekezeti beszámolókat, egyéni bizonyágtételeket, hozzászólásokat, verseket, rövid novellákat a szerkesztőség címére, lehetőleg elektronikus formában.

**Következő számunk
2014. Pünkösöd ünnepére jelenik meg!**

II. napközis gyermektábor Csurgón, középsős óvodai csoporttól negyedik osztályig várunk minden gyermeket.

A tábor **június 30-tól, július 5-ig** tartjuk a Csurgói Evangélikus Egyházközség területén.

Érdeklődni **Györgyi Zsoltnál: 06 20 824-8635** telefonszámon vagy **zsolt.gyorgyi@lutheran** e-mail címen.

Kapernaum

A Somogy-Zalai Evangélikus Egyházmegye lapja

MEGJELENIK EGY ÉVBEN NÉGYSZER

Felelős kiadó: **Smidéliusz Zoltán** esperes

Felelős szerkesztő: **Koczor György**

Telefon: **+36 20/824-3444**

Email: **gyorgy.koczor@lutheran.hu**

A szerkesztőség címe: **8932 Zalaistvánd, Arany János tér 2.**

Készült az Asperján Nyomdában

Tördelés: **Renzol Dekor Reklámstúdió** Zalaszentgrót

Amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, a Jakab anyja, valamint Salomé illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus testét. A hét első napján, korán reggel, napkeltekor, elmentek a sírbolthoz, és erről beszéltek egymás között: „Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról?” Ekkor felnéztek, és látták, hogy a kő el van hengerítve. Pedig az igen nagy volt. És amikor bementek a sírboltba, látták, hogy egy fehér ruhába öltözött ifjú ül jobb felől, és megrettentek. De az így szólt hozzájuk: „Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették. De menjete el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek.” Ekkor kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert remegés és döbbenet fogta el őket; és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek. (Mk.16,1-8.)

Szép emlék? Vagy élő valóság!

Van és lesz élet. Volt és van új kezdet. Létezik újjászületés, élő reménység „Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által”. Ez a Húsvéti örömhír! Ezt jelzi a Szentsír templom legmélyebb és rejtettebb zugából a feszült várakozásban tülekedő keresztyén tömegnek megjelenő fény-sugár minden év húsvét hajnalán. Erről adnak hírt zúgva, csengve-bongva a harangok szerte a földön a hét első napján minden vasárnap. A feltámadás bizonyosságát és a húsvét hit születését, akadályait tárják elénk az evangéliumok köztük Márk is szikár tömörséggel. Megosztva az élő hagyomány bizonyosság tételét, kérdéseket gerjesztve bennünk és elgondolkoztatva embervilágunk legfelfoghatatlanabb, legelképezhetőbb és legdöntőbb eseményéről.

A dermedt mély csendet, az iszonyatot, amit egy élet kioltása okozott akkor és ma, a kegyelet megszokott, szerető gondoskodást jelző cselekedetei török meg. Ott volt ez a kétségbe esett lélekkel a sírbolthoz illatos keneteket vivő asszonyban épp úgy, mint egy-egy mindenszentek és halottak napi gyertya fény és virág özönben pompázó temetőben ahol emberek sokasága tolong. Mindent megtenni az elhunytal, ezt hirdetik a fényűzően felállított hivalkodó síremlékek. Csodálni való és elismerésre méltó minden emberi igyekezet. De ott a kő, ami akadály a tétova kissé felkészületlen gyakorlatias cselekedetnek és átvitt értelemben elválasztja az életet és a halált. Központi kérdése hitünknek és reménységünknek „Ki hengeríti el nekünk a követ”. A jelképes (szimbolikus) kő nagysága, súlya elképezhető és nincs olyan emberi erő, szerkezet magasan szárnyaló vagy mélyen szántó gondolat, vallási-teológiai rendszer, ami megbirkózna vele. Viszont ahol megáll az emberi tudomány, igyekezet ott Isten mégis utat nyit a halál, kétkedés, reménytelenség holtesttel való törődés ellenére is! Csak felkel néznünk. Majd belépni a csodák helyére ahol ott lehet a rettenet, döbbenet, a lehúzó az újtól elámuló félelem, de szól az újvilág erőit hirdető jó hír, üzenet: Ne félj! Nincs, nem maradt a megfeszített Názáreti Jézus a halálban, ÉL, FELTÁMADT! Jól látja, érzi Pál apostol, hogy itt lüktet keresztyén hitünk szíve közepe és az emberlét drámai, tragikus létének megoldá-

sa. Ezért hirdeti az élet himnuszában (IKor.15) a Lélek hatalmas erejével: „Ámde Krisztus feltámadt a halálból”.

Az ember számára legfontosabb vigasztaló örömhír továbbadására, meghirdetésére

szól küldetésünk, asszonyoknak és férfiaknak, akkori és mai tanítványoknak, lelkészeknek és minden keresztyénnek, akinek szívét, lelkét, életét elérte és megújította ez az üzenet. Gyönyörűen zeng, szólít meg, hív és biztat a jól ismert spirituálé: „Jöjj add tovább a jó hírt. Mozgass meg minden megmozgathatót”. Mozdulj! Éledj! Hisz nem te vagy az úttörő, a feltámadt Jézus egyengeti, készíti az utat, helyet számunkra. Mozdulj! Te, aki nem csak még, hanem már élő vagy. Hiszen nem csak szép ígélet, hanem újra és újra átélhető valóság, hogy előttünk járó, életünk eseményeit összerendező és velünk, értünk küzdő Urunk van. S nem csak arra eszmélhetünk, hogy akadályok egymás után tűnnek el és ámulattal láthatjuk, hogy az iszonytatóan nagy számunkra áttörhetetlen, mozdíthatatlan kő sincs már ott. Még az üres sír és a tanúságtevő ifjú látványa se a csúcs. Ezek csak döntő fontosságú állomások, ami majd végképp meggyőz, hogy „Ott meglátjátok Őt” Nem látomásként, állom képként vagy a hit sokat sejtető szemüvegén keresztül, hanem valóságosan. „Amint megmondta”, üzenete ígerte nekünk: hogy „akkor pedig színről színre” láthatjuk Őt az élő, feltámadott Urunkat. A márki első húsvéti híradás mégse happy end-el ért véget. Nem könnyű kezelni, befogadni az ember feletti, értelmünket meghaladó eseményt. Menekülés, döbbenet, dermesztő félelemtől lebénelő ajkak és síri némaság. Ez a valóság, mi eddig jutunk! A hír Él feltámadott még is eljutott hozzánk közel két ezer év távlatából és zeng-zsong, amíg világ a világ, mert Önála mindig van tovább, van új kezdet. Húsvét ünnepén és minden napon ebbe az élet áradásba kíván bevonni mindnyájunkat Szerető Mennyei Atyánk. Ámen

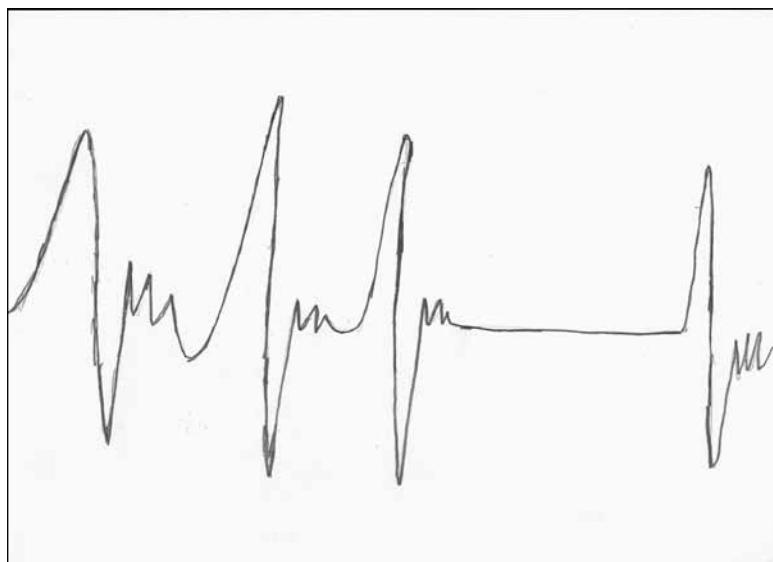
Smidéliusz Zoltán

QUASIMODO GENITI

Levetve tehát minden gonoszsgot, minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalalmazást, mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre; mivel megízleltétek, hogy jóságos az Úr. 1Pt 2, 1-3

Már öt napja világra kellett volna jönnie elsőszülött fiúnknak, ám ő jól érezte magát édesanyja védelmében. Az orvos berendelte a feleségemet a kórházba. Megtörténtek a rutinvizsgálatok: szívhang, ultrahang, NST... A magzatvíz zavaros lett, azaz már igencsak ideje lett volna megszületnie. Ám a spontán szülés jelei nem mutatkoztak.

Ezek ismeretében néhány ruhaneműért még hazamentem, ami kimaradt a jó előre elkészített táskából. Ám soha el nem felejttem, amivel egy órával később szembesültem. A feleségem ott feküdt a vizsgáló ágyon, kezéből csövek lógtak, gépek sípjelzése, egy riadt kis szívhang felerősített dohogása fogadott, és a halálra rémült feleségem, aki addigra már sírni sem tudott a félelemtől: csak fejével biccentett a karnyújtásnyira lévő nyomtató felé, amely egy hosszú papírra folyamatosan rajzolta kisfiunk

Szigethy Péter rajza, 12 éves

szívhangját. Jó pár másodperc kellett, mire felfogtam: percekkel ezelőtt az a hegyes-völgyes szívhangvonal teljesen kiegyenesedett. Igen, Peti fiunk kis szíve megállt! És még csak meg sem ölelhettük, még csak meg sem láthattuk! Amint kiderült, a méhösszehúzóaszt gyorsító vegyület, az Oxitocin volt az oka. A fiunk ott, akkor annak hatására majdnem meghalt.

Később, az anyatej pótlására naponta többször forraltam a vizet, és töltöttem a kis cumisüvegbe a tápszert.

Ám csakhamar kijárták a védőnők a lehetőségét, hogy a lakótelep egy közeli kismamájától valódi anyatejet hozzak, és igazi, természetes táplálékot kaphasson a fiam. Igazuk volt!

A húsvét utáni vasárnap vezérigéje Péter leveléből ugyanerre figyelmeztet: a „hamisítatlan lelki tejet kívánjátok!” Vagyis Krisztus tiszta evangéliumát! Ne hallgassatok másra, ne dőljete be semmiféle mézesmadzagnak, ragaszkodjatek megváltó Uratokhoz!

Mennyire időszerű az egykori apostoli intés!

Hány és hány kísértés fenyeget ma is bennünket, keresztényeinket!

A jól csengő, ám valójában zavaros, mesterségesen összekotyvasztott életmódtanácsok, erőt ígérő energiaitalok, nyugalmat ígérő tabletták, időrabló tévéműsorok, bámulatosan vonzó mutatózó vallásos közösségek mind-mind hitünket teszik próbára. Bízunk-e Istenben? Kitartunk-e Jézus mellett? Merjük-e valóban tőle kérni a segítséget? Elég erősnek tartjuk-e feltámadott Urunkat, hogy tőle kérjünk védelmet, oltalmat a támadások idején?

Megüresedett templomaink talán éppen annak bizonyosságai, hogy legtöbb embertársunkat már megtévesztették. Modern világunk mesterséges testi és lelki ételei-italai talán már a tiszta ízlelés képességét is ellopták. Hitéletünk, gyülekezeti életünk talán már a 24. óra legutolsó másodperceihez érkezett. Ha mesterséges gyorsítók után nyúlunk, és nem becsüljük meg a tiszta evangéliumot, a mi szívhangunk vonala is pillanatok alatt belesimul a földbe.

S ha Istenünk éltető igéjét divatos, trendi fecsegéssel cseréljük fel, a gonoszsg különböző praktikáival – képmutatással, irigységgel, viszályal – megmérgezz, elerőtlenít és elsöpör.

Ne hagyjuk, Testvérek! Ne engedjük! „Küzdelemre hív az élet” - nehéz küzdelemre. Amely leginkább kitaraszt igényel, Krisztusba vetett hitünk megerősítését.

Hát erősítsük magunkat hétről-hétre, napról-napra a hamisítatlan lelki táplálékkal: Isten igéjével, Krisztus Urunk testével és vérével!

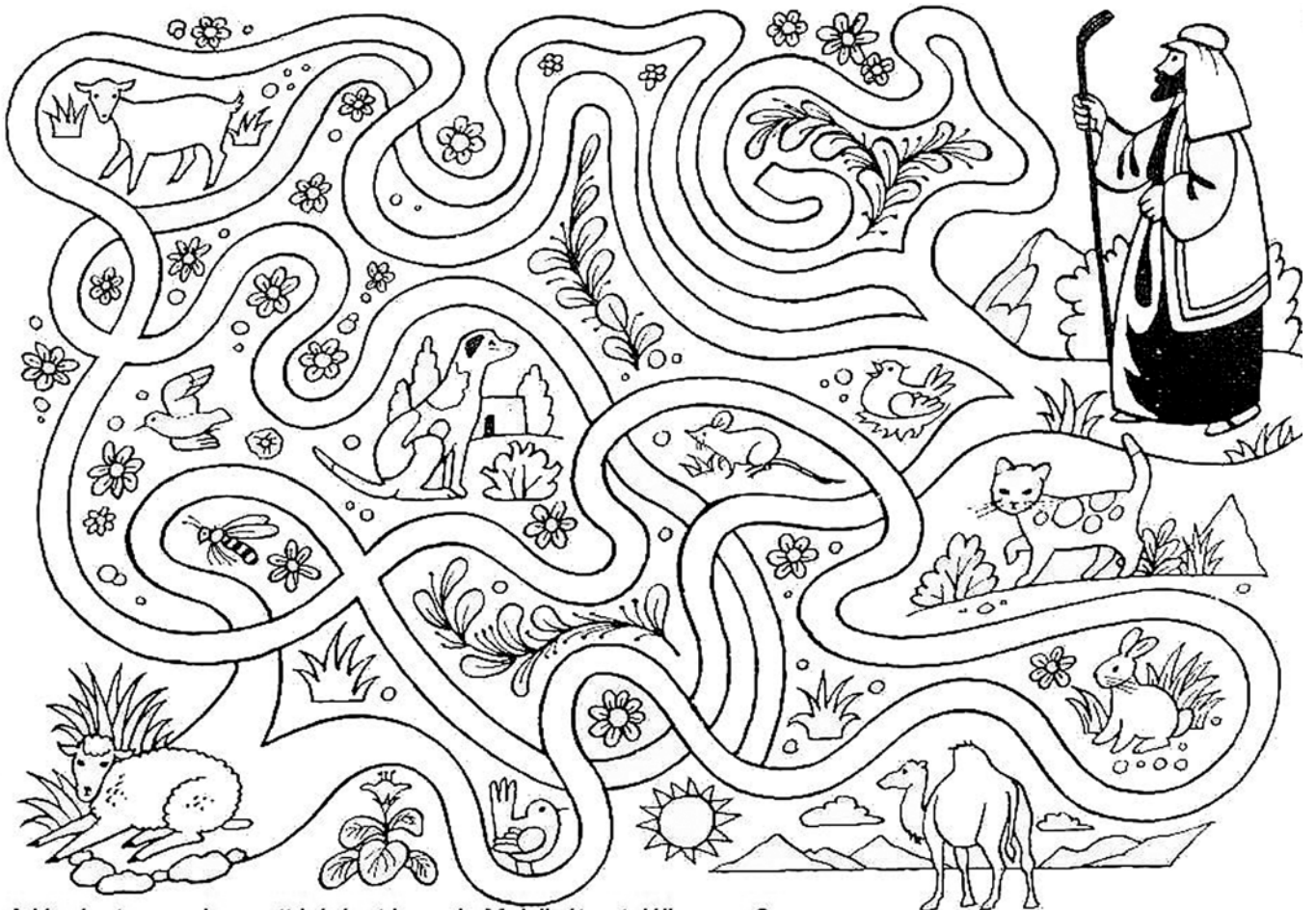
Szigethy Szilárd

MISERICORDIA DOMINI A jó pásztor vasárnapja

Sokáig nem értettem, hogy miért van a jó pásztornek külön vasárnapja? Egyszer a teológus napra mentünk ebben az időben és azt találtuk ki, hogy gyűjtsük össze a Bibliából a jó pásztorról szóló részeket és egy-egy személyes bizonyoságtétellel kössük össze. Akkor láttam meg, hogy nincs olyan pontja a Szentírásnak, ahol ne fordulna elő ez a hasonlat.

A jó pásztor ismeri az övét: „Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát: és én életemet adom a juhokért.” (Jn. 10,14.) Ez nem egy intellektuális ismeretet jelent, hanem egy szeretetkapcsolatban megjelenő ismeretet. Ráadásul egy kölcsönös szeretet kapcsolat. Ahogyan az Atya ismer és szeret én is úgy ismerem és szeretem a nyájamat. És miért fontos ez? Mert az a juhok ismertetőjele, ez a szeretetkapcsolat. Hiszen sok nyáj közül melyik az igazi? Amelynek juhjai ugyanazt az ismertetőjelet hordják. Az igazi nyájra az jellemző, hogy ugyanaz az ismertetőjel van a juhokon. Ez különbözteti meg minden mástól. És ez az ismertetőjel mutatja meg, hogy kihez is tartozunk valójában. Jézus Krisztusnak azért kellett meghalnia, mert ő nagyon jól tudta, hogy mi nem az ő tulajdonaként születtünk meg és csak akkor menthet meg, hogyha a tulajdonjog az övé lesz. Mi nem holmi veszendő ezüstön és aranyon váltattunk meg, hanem a hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén, ahogyan Péter írja levelében. Tulajdonképpen ez az ismertetőjel nem is a juhoknak fáj, hanem a pásztornak került nagyon sokba és neki fájt, mert véres ez a jel. Őt elhagyta az az Atya, akiről azt mondta, hogy amiként ismer engem az Atya és én is ismerem az Atyát. Az ismertető jel tehát ez a szeretetkapcsolat, de félre értés ne essék, nem a mi szeretetünk Őiránta, hanem az Ő szeretete miirántunk. Ismeret, ami szeretet. Ez az alapja a Jézus Krisztushoz való tartozásunknak. Hogyha a mi szeretetünk lenne az alap, akkor soha nem tartozhatnánk hozzá. Hiszen a mi szeretetünk soha nem lehet tökéletes. Mi elesünk, a mi szeretetünk nem lehet tökéletes soha. A jó pásztor a nyakába vesz és hordoz, ismer minket név szerint, az egy után is elindul és megkeresi ha az elveszett. „Az Úr az én Pásztorom, nem szükölködöm, Fűves legelőkön nyugtat engem és Csendes vizekhez terelget engem. Lelkemet megvidámítja.” 23. Zsoltár

Andrejek-Györfi Judit

A jó pásztor az elveszett bárányt keresi. Melyik úton találja meg ?

JUBILATE

JUBILATE DEO OMNIS TERRA - UJJONGJ, ISTEN NÉPE, ZENG A MINDENSÉG.

Felszólításra lehet-e örülni? Ha mélységes mély szomorúság ül ránk, ha tavaszi fáradtság, vagy az ünnepek utáni üresség jár át bennünket, tudunk-e ujjongani? Ha egy gyógyíthatatlan betegség elvitt valakit a szeretteink közül, vidámak tudunk-e maradni?

Húsvét után, adódik erre lehetőség, mert végiggondolhatjuk, Isten népe vagyunk, a feltámadásban új lehetőségeket kaptunk. Körül kell néznünk és látni fogjuk, amit a költő így fogalmaz: zeng a mindenség. A fagyos tél után felmelegedett a föld, krókuszok, és primulák, játszintok és Százszorszépek nyíltak ki a hó és jég alól. Lombot növesztettek fák és illatoznak az orgonák, gyöngyvirágok. Madarak sokasága zsebong körülöttünk, zeng a mindenség! Amikor rádöbbenünk, hogy Jézusban újjászülethetünk, virágozhatunk és gyümölcsöt hozhatunk, szeretetben, kitartásban, hűséges imádkozásban.

SERVITE DOMINO IN LAETITIA - SZOLGÁLJAD ÖRÖMMEL, ÁLDD AZ ÚR NEVÉT.

Mi „savanyú” európai keresztyének, tudunk-e őszintén, örömmel szolgálni, áldozatot vállalni, megérteni a másik embert. A szolgálatot, a szenvedést meg lehet tölteni értelemmel.

Egy idős ember depressziós lett, mert boldog kiegyensúlyozott házasságban élt, de felesége hirtelen meghalt. A terapeuta megkérdezte: - Belegondolt-e, hogy mi lett volna, ha nem a felesége, hanem ön halt volna meg először? – Még belegondolni is szörnyű, a feleségem biztosan teljesen kétségbeesett volna. Látja, ezt megspórolta a feleségének, azon az áron, hogy most nem neki kell önt gyászolnia, hanem fordítva. Ebben a pillanatban nyert értelmet a férfi gyásza: áldozatot hozni valakiért.

Hans Küng kérdezi: Örökké csak Istent szemlélni? Valaki megkérdeshetné: Örökké csak Istennek örülni, mindig ujjongani? Lehetséges? Nem olyan egyszerű, de minden segítséget megkaphatunk, ha Jézus feltámadásából reményt és bátorságot nyerünk. Avilai Szent Teréz vallomása is erről szól, hogy lehet győzedelmes életünk:

„Semmi se félemlít-
sen,

Semmi se ijesszen,
Minden elmúlik,
Isten nem változik,
A türelem
Elnyer mindent:
Aki Istent bírja
Semmije sem
hiányzik:
Isten maga elegendő”

Félelmeinket csak ő
veheti el, ezért örülhet-
ünk Isten színe előtt.
Énekkel, szavakkal.

Urunk el nem múlt szeretettel hajol hozzánk nap mint nap. A türelmes könyörgés elnyeri a meghallgatás nagy ajándékát. Ezt minden nap megtapasztalhatja, aki megpróbálja, Istent dicsérni.

HALLELUJA - ÁLDD AZ ÚR NEVÉT!

Senki sem tanácsolhatna ennél többet. Az örökélet ajándéka, a reménység teljessége a mienk. Ezért nyugodtan kinyithatjuk a szánkat, bevallhatjuk bűneinket, elfogadhatjuk a bűnbocsánatot, amivel minden reggel, délben este élhetünk.

Meg is tanultuk az Úr nevét. S nevezhetjük bárhogyan áldását adja ránk Teremtőnk, Gondviselőnk, Tanácsadónk, Megváltónk. Az élet kenyere, Szőlőtő, Világ Világossága, Örökkévaló Atya, Békesség fejedelme, a Messiás. Bárhogy szólíthatjuk, a világ bármelyik nyelvén, meghallgatja kéréseinket és akarata, tervei szerint teljesíti azokat, de mindig a javunkat, új életünket akarja elősegíteni. Ezért mindig, örömmel, szolgálattal, köszönjük meg napról napra megújuló jóindulatát.

Összeállította: Smidéliuszné Drobina Erzsébet

CANTATE

„Énekeljete az Úrnak új éneket, mert csodálatosan cselekedett!” – hangzik a 98. zsoltár eleje, Húsvét ünnepe utáni 4. vasárnapon Cantate vasárnapján! A dicsőítésnek, a dicséretnek számos fajtája van, így az Isten dicsérésének is. Az Istent lehet imádkozással és énekkel is dicsérni! Tudja ezt jól a Kaposvári Evangélikus Gyülekezet is, hiszen kórusával, zenekarával nem egyszer élhették meg, hogy milyen jó énekszóval az Istent szolgálni! Az alábbiakban a gyülekezet kórusának vezetője és még két tagja írja le személyes érzéseit és gondolatait a zenével, az énekléssel kapcsolatban!

Vönöczky Gábor, a kórus vezetője: „Az egyházi kórusmuzsika megítélésem szerint, különleges funkciót tölt be az egyház életében. Különleges, mert a legszebb „hangszeren”, az emberi hangon szólal meg, úgy mint a gyülekezeti énekeink is. Ez a hangszer mindenkinek rendelkezésére áll, csak használni kell! További különleges szerepe, a kórus szolgálatán túlmutató közösségépítő lehetőségéből adódik! Megengedem, hogy nem mindenhol jön létre ez az összetartozást, egymásért munkálkodást, a szeretet megnyilvánulását sugárzó közösség, de bátran mondhatom, hogy a Kaposvári Gyülekezet kórusában megvalósult a már szinte ideálisnak nevezhető KÖZÖSSÉG! Bátran mondom, mert érezhetően, a kórus tevékenysége folyamatosan építi az egész gyülekezetet és mindemellett, a zene szeretete, annak művelése élmény, mind a hallgatóságoknak, mind a kórustagoknak. Szolgálatunk egy irányba mutat, és ezt mindenki érti, és lelkesen, áldozattal szolgálja közös ügyünket.”

Dr. Visi Éva érzései: „Kórustag lévén gyakran megkérdezik tőlem, mit jelent nekem az éneklés. Ilyenkor nagyon sok minden jut az eszembe. Ha egyedül vagyok, és teszek-veszek, gyakran elkezdek dúdolni egy dallamot. Ez kikapcsolódást, a bennem lévő feszültségek oldódását jelenti. Ha az istentiszteleten hálaadó vagy fohászoló éneket énekelünk, úgy érzem, nagyon közel kerülök Istenhez. Ima, hálaadás, öröm, bánat, vigasz, remény csodálatosan kifejeződik az éneklésben. Ha kórusban énekelünk, mindez kiegészül a közös éneklés örömeivel. Ad egy közösséget, amelybe tartozni jó. Ahol velem örülnek, ha örööm van és velem szomorkodnak, ha bánatom van. A közös éneklés sok munkát, egymásra figyelést és gyakorlást is jelent, amíg egy mű előadhatóvá válik. És óriási sikerélményt ad, amikor pl. egy nehezen tanulható Szokolay mű egyszer csak szépen szól, és gyönyörködünk

benne, amikor énekeljük. Csodálatos élmény volt látni Cantate vasárnapon Celldömölkön a Mester örömét és elismerését, amellyel kórusműve előadását fogadta. A kóruséneklés révén sok szeretet kapok a gyülekezet tagjaitól, akik mindig örömmel veszik a kórus szolgálatát. Hálás vagyok Istennek, hogy megajándékozott a közös éneklés képességével.”

Papp Tibor gondolatai: „Azene, az éneklés alapvetően meghatározta eddigi életemet. Kamaraegyüttesekben, kórusban, de leginkább zenekarokban több mint ötven évvel ezelőtt kezdtem el az aktív zenélést. A kaposvári evangélikus gyülekezet kórusában kezdetektől fogva énekelek, sok szép zenei eseményen vettem részt... Szavakban kifejezett gondolataimnak dallama, színe, dinamikája, sebessége, ritmusa van. A zenében megfogalmazott gondolatok és érzelmek szavakba öntése viszont nem egyszerű feladat. Egyszer egy zeneszerzőtől megkérdezték, hogy az elkészült új műve mit akar kifejezni. Válasza nagyon egyszerű volt: „Ha én le tudtam volna írni azokat a gondolatokat, érzelmeket, ami eszembe jutott a mű megírása közben, akkor nem zeneművet komponálok, hanem mindezt papírra vetem.” A zene, az éneklés semmi mással nem pótolható érték és ajándék, ha nyitott lélekkel fogadjuk, biztosan megérkezik hozzánk. Vigyázzunk rá!”

Adja Isten, hogy a gyülekezetben folyó munka továbbra is ilyen színvonalas és eredményes legyen!

Összeállította: Pongráczné Győri Boglárka

ROGATE

Fekete István: „Imádom!” (részlet)

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

– Mondd, kisfiam...

És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt és én mondtam az imát, és gyöngye gyermeki képzelettemmel feemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákévek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitultak a zürzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak és csak az én örömet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggodást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szégyen, az elesettség, szegénység, járvány és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni és nem szégyellték már a férfiak sem – egy-egy „szóra” – befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereket és megtanulták, hogy egyetlen félelem örökös csak – nem a halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálraítéltség posványából. Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sírásokban, csendben és viharokban: ima, ima.

És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádj a lenecsfezeléket, imádj a karóróját, imádj a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb.

Mindenki „imád” mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... megszenteltelítve egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten.

Kőszeghy Miklós versei

Ima

Tárogatom, nyújtogatom
kezemet,
izzadt tenyerem hófehér,
rozsdul a csontom, lassul a
vér.

Nézegetem, méregetem
szavadat,
kongó üresen csendül át
száz nyiladékon bős
dobogás.

Gonderedő rongylepedőn
reszketek,
súlyos haragod átka vár,
pusztul a erkölcs, reng a
határ.

Ha majd
megnyugodni tér a térd,
talán
őszidőnk is többet ér.
Atyám,
jó a jóhoz lesz közel,
amíg
égi fényben érkezel.

Krisztusunk, jó Urunk...

Krisztusunk, jó Urunk,
nézz le ránk ez éjből!
Hallgatunk, itt vagyunk
a kínok rejtekén.

Krisztusunk, jó Urunk,
tégy csodát ma vélünk!
Elveszünk, meghalunk
ez élet sűrűjén.

Krisztusunk, jó Urunk,
egymagunkban állunk,
fáradunk, elfogyunk,
jőjj vissza hát közénk!

Összeáll.: Kőszeghy Zsuzsa

MENNYBEMENETEL

Urunk mennybemenetelének ünnepe

„A hegyen állok és földbe gyökerezik a lábam. Csak úgy elszáll, mint egy léggömb, amit nem tartottak jól. Mint az áldozati oltár füstje – hiába fognám markommal, elillan. Milyen kár, micsoda fájdalom marad itt utána. Üresség. Nem lesz itt velünk, nem érintjük, nem tanít, nem etet meg. ... De még ennél is többről van szó. Ahogy Jézus elment, újra vissza is fog jönni. Újra érinthetem, újra velem lesz, mesterem lesz. És életprogramomat addig is ő adja: kísér a Szentlélek által.”

(Pete Violetta in. Tanítvány Mester nélkül)

A keresztyén egyház legősibb ünnepei között tartjuk számon Urunk mennybemenetelének napját vagy más néven áldozócsüörtörtököt, ill. áldozónapot. Az öt

főünnep (karácsony, húsvét, mennybemenetel, pünkösd, vízkereszt) egyike. Habár a kezdeti századokban különböző napokon emlékeztek meg a feltámadott Krisztus mennybemeneteléről a húsvét és pünkösd közötti időszakban.

A tanítványok, akik a húsvéti feltámadás tanúi voltak, látták a Mestert felemeltetni a mennybe: „Az Úr Jézus pedig miután ezeket mondta nekik, felemeltetett a mennybe, és az Isten jobbjára ült” (Mk 16, 19); „miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe.” (Lk 24, 51); „felhő takarta el őt a szemük elől.” (ApCsel 1,9)

A földön hagyott tanítványokat meg is áldotta, és azok örömmel tértek vissza Jeruzsálembe (Lk 24,50–51), hogy várják az ígéretek beteljesedését, a Szentlélek eljövételét. A feltámadás és a mennybemenetel hitével és tapasztalatával indultak a tanítványok a tanítvánnyá

tétel küldetésére (Mk 16,14–18, Mt 28,16–20). Az Apostoli Hitvallás szerint a mennybemenetel tanulsága és jelentősége a múlt (fölmént), a jelen (ül) és a jövő (eljön) összetalálkozásaként foglaltható össze: „fölmént a mennybe, ott ül a mindenható Atya Isten jobbján, onnan jön el ítélni élőket és holtakat.”

A negyvenedik napon tartott ünnep az ApCsel 1,3-ra hivatkozva rögzült a 4–5. század folyamán, így a húsvét előtti negyvennapos böjt ellentételezése lett a húsvét utáni negyven nap öröme. A későbbi korokban az ünnepet többféleképpen szemléltették: a mennybemeneteli igeszakasz felolvasása után eloltották a Feltámadott szimbólumaként felfogott húsvéti gyertyát, vagy a húsvéti időben oltárra helyezett zászlós Krisztus-szobrot elvették, sőt egyes régiókban látványosan a templom padlására húzták fel azt.

Az áldozócsüörtök (vagy áldozónap) elnevezés sajátos magyar szóalkotás. A névadás eredete egy 13. századi szabályozásra megy vissza, hiszen a IV. lateráni zsinat (1215) elrendelte, hogy minden keresztyénnek évente legalább egyszer, a húsvéti időben kell gyónnia és úrvacsorát vennie. Az Evangélikus Egyházban hagyományosan erre a napra esett a konfirmáció. 2014-ben május 29-re esik Urunk mennybemenetelének ünnepe, mely hétköznap, így sok esetben nehézségekbe ütközhet az istentisztelet megrendezése. Ma valami újat tanulhatunk az ünneptől: a Szentlélek jelenlétében munkálkodó Krisztus hatalmasabb mindennél. Mert a történetet nincs befejezte, hanem meg van hosszabbította, át van ültetve egy másik dimenzióba, amelyben megtörténhet a lehetetlennek tűnő, miként Bolyai János bizonyította Appendixében: a párhuzamosok a végtelenben találkoznak.

Czöndör István

EXAUDI

Halld meg, URam, hívó hangomat! Könyörülj rajtam, hallgass meg! Ha ezt mondod: Járuljatok színem elé! – szívem így válaszol: Színed elé járulok, URam! Ne rejtse el előlem orcádat, ne utasítsd el haragosan szolgálodat! Te vagy az én segítségem, ne vess el, ne hagyj el, szabadító Istenem! Ha apám, anyám elhagyna is, az ÚR magához fogad engem. URam, taníts meg utadra, vezess a helyes ösvényen, mert ellenségeim vannak! Ne dobj oda ellenségeim indulatának, mert hamis tanúk támadtak rám, bosszút lihegnek. De én hiszem, hogy még meglátom az ÚR jóságát az élők földjén. Reménykedj az ÚRban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az Úrban!

Zsoltár 27,7-14:

Lélek-várás

Az ember sokszor hasonlít a gyermekre, aki annyiszor mondja el a kérését, ahányszor csak hagyják, abban a reményben, hogy az meghallgatásra lel. Olykor nem is csalódik, a szülő belenyugvóan bólint, és a vágott játék már indul is.

Máskor a felnőtt tüntetően figyelmen kívül hagyja követelőző gyermeke szavait, erősen összpontosítva, hogy a beszélgetés vagy munka ne törjön meg percenként. Megint máskor, szelíden vagy erős hangon rászól, hogy hagyja most a dolgát tenni, és várjon türelemmel. De bizony nem ritka, hogy a gyermek nem adja fel, inkább megemeli a hangerőt. Kiabálni úgyis könnyebb, mint türelmesen várni arra, hogy anya vagy apa valóban figyelmet szentelve, szavát tartva kis idő múlva felé forduljon és megkérdezze: mit szeretnél?

Isten magához vette Fiát, és most várunk, hogy ígérését betöltse.

S még ha felnőtt is az ember, milyen nehéz! Bizony egyszerűbb a gyermeket inteni magabiztosan, mint hívó szavunkra várni Urunk feleletét. Pedig gyermek vagyok, az Ő gyermeke, és ez Örömhír, így, nagybetűvel! Elhívott és élek, nem hull létem a sötétbe, mert vele minden világosság! A szívem tudja ezt, de lelkem gyötrődik, és nincs erőm elúzni a rettegést. Ám van szabadítóm, aki Vigasztaló és Pártfogó. Aki által kiálthatom, Atyám! Mert Ő bennem és én Őbenne. Átjár és megelevenít.

Meghallja hívó hangomat, ajándékával többet ad, mint kérni tudnék – Önmagát.

Szent István király imája

A mélységből kiáltok Hozzád, hallgass meg Uram!
Taníts meg, hogy kell könnyezni a meg nem érdemelt örömben,
s hogyan kell örülni a megérdemelt könnyben.
Adj erőt, hogy kevélységem csillogását elhomályosítsam,
s az alázatosság színtelenségét okosan csillogtassam.

Taníts meg, hogyan kell a gyengékhez lehajolni,
s hogyan kell féktelen erővel egyenesen állni.

Adj erőt, hogy fölényesen

legyőzzem a testet,
s alázatosan megadjam magam a léleknek.

Taníts szelíd szóra,
ha bántások érnek,
s hideg mosolyra,
ha jogtalan dicsérnek.

Adj erőt napközben,
hogy el ne fáradjak,

s fáradtságot este, hogy rögtön elaludjak.

Taníts meg lendülni, ha Rád találtam,
s hirtelen megállni, ha utat hibáztam.
Ne add meg mindig, amit nagyon kérek.
Taníts bátor lenni, mikor nagyon félek.
Engedd a világot megvetve szeretni,
csak magadat ne hagyd soha elfeledni.
Ez a kívánságom, ez maradjon végleg,
de ha másként szólnék, nagyon szépen kérlek,
ne neheztelj reám, ne fordítsd el orcádat,
hiszen a mélységből kiáltok fel Hozzád.

Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék?
Életemnek ereje az ÚR, kitől rettegnék? Ha rám támadnak is a gonoszok, szorongató ellenségeim, hogy marcangoljanak engem, majd megbotlanak, és elesnek. Ha egy egész tábor jön is ellenem, nem fél a szívem. Ha háború tör is rám, én akkor is bizakodom.

Egy dolgot kérek az ÚRtól, azért esedezem: hogy az ÚR házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jóságos az ÚR, és gyönyörködhessem templomában. Megóv engem sátrában a veszedelem napján. Elrejt sátra mélyén, magas kősziklára helyez engem.

Így hát fölemelt fővel állok ellenségeim között, ezért örvendezve mutatok be áldozatot az ÚR sátrában, és éneket zengek az ÚRnak. Zsoltár 27,1-6

Összeállította: Lampért Gábor

A szirmocskák legendája

Amit én most elmesélek nektek, nem igaz történet, hanem az egyik álmom szüleménye.

Egyszer volt, hol nem volt. Volt egyszer egy hatalmas rét. Ezen a réten rengetegféle virág nőtt, napraforgók, gyermekláncfüvek és pipitérek és még sok más virág. Minden egyes virágszál egy családot jelképezett. A virág szára jelképezte az Édesapát, amely összetartja a családot, a virág közepe pedig a gondoskodó és odafigyelő Édesanyját jelentette, a szirmocskák pedig a gyermekeket jelképezték. A testvérek nagyon szerették egymást és együtt fedezték fel a Mennyei Atya többi teremtményeit. Ám az egyik szirmocská kitűnt a többi közül. Ő más volt, mint a többiek, máshogy tekintett a világra és máshogyan gondolkozott. Amikor a többiek aludtak, ő a csillagokkal beszélt, mikor a testvérei játszottak, ő a méhecskékkel dolgozott. Mindig úgy gondolta, hogy őt a többiek nem szeretik. A testvérei próbálták őt bevonni maguk közé, de a szirmocská mindig visszautasította őket, és mindig így felelt: „Ti engem nem is szerettek, teljesen jól megvagytok nélkülem”.

A testvérei nem értették őt, és sokat szomorkodtak miatta. Minden este, amikor már az egész rét nyugovóra tért és a Nap is lement már, amikor már csak a Szentjánosbogarak fényét lehetett látni és a tücskök ciripelését hallani, a többi szirmocská felkelt és az egy szirmocská feje fölött imádkoztak. Kérték, hogy mielőbb visszakaphassák őt, mert nagyon szeretik, és nagyon hiányzik nekik. Egy új nap vette kezdetét, felkelt a rét, feljött a Nap és a méhecské útnak indultak. Egy újabb csodás napnak néztek elébe. Ugyanúgy telt a nap, mint mindig. Ám délután, amikor a pihenő szokott lenni, hirtelen az égen egy borús, fekete felhő jelent meg. Az egész égbolt beborult, az állatok hazaszaladtak és a virágok becsukódtak. De történt valami!

Ez a szirmocská nem tudott becsukódni a testvérekéhez. Kívül maradt és sírt. Jött a nagy vihar, és a szirmocská nagyon félt. Félt, hogy a szél elviszi, és nem lehet többet a családjával. Miközben őt kint volt és a többiek bent, addig gondolkozott. Elgondolkozott azon, hogy mi lehet a baj. A többiek miért nem szeretik. Ez idő alatt a testvérekéi imádkoztak érte. Ez a szirmocská pedig mindenre rájött. Megtalálta, hogy nem a testvérekében van a hiba, hanem ő vele van a baj. Ő volt az, aki soha nem hallgatta meg a testvérekéit, és ha hívták, mindig kitalált valamit, csak hogy ne kelljen odamennie hozzájuk. Őt mindvégig szerették a testvérekéi, annak ellenére is, hogy mindig visszautasította őket. Ez a szirmocská rájött, hogy mi az igazi testvéri Szeretet. És a szirmocská csak sírt és sírt. Egyszer csak azt vette észre, hogy összecsucodik a testvérekéi mellé. Nagyon megörült neki és az első szava az volt: „Köszönöm Atyám”. A testvéreitől bocsánatot kért, és elmondta nekik, hogy mennyire szereti őket. Miután mindent megbeszéltek, elment a vihar és a Nap megint kisütött. A rét újra kivirult és az állatok újra előbújtak rejtekhelyükről. A szirmocskák számára egy új élet vette kezdetét. Egész nap együtt játszottak és mindent közösen megbeszéltek. Szeretettel és békességben éltek tovább. Ez a szirmocskák legendája.

KÉT SZÁRNNYAL TÖBBET SEGÍTESZ.

A civil 1% mellett
**AZ EGYHÁZI 1%-KAL IS
TÁMOGATHATSZ**
anyaóvókat, iskolákat
és szeretetotthonokat.

Ezzel a nyilatkozattal a civil szervezeteknek adott 1% mellett felajánlhatod adód másik 1%-át is egyházunk társadalmi szolgálatának támogatására. Ezzel a rendelkezéssel duplán támogathatod embertársaidat!

Segíts mindkét 1%-oddal!

ANYAÓVÓKBAN – A gödöllői és nyíregyházi anyaóvókban, családok átmeneti otthonaiban végezzük krízishelyzetben lévő családok gondozását: átmeneti szállást, ideiglenes elhelyezést biztosítunk számukra.

ISKOLÁKBAN – Óvodáinkban, iskoláinkban az értékek továbbadása és a tanítás szeretetvezérelten valósul meg. Azzal, hogy a diákok elsajátítják az emberi méltóságnak kijáró tiszteletet és a szeretet szabadságát, könnyebben találják meg egyéni élethivatásukat, és állják meg a helyüket a világban.

SZERETETOTTHONOKBAN – Intézményeinkben 1500-an végzünk szeretet-szolgálati tevékenységet. Diakóniai szolgálatunk 37 intézményben gondoskodik a rászorultakról: idősekről, fogyatékosokról, családokról, hajléktalanokról és szenvedélybetegekről egyaránt.

